

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 3T/19/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3521010219
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Odnoga
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2022:3521010219.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom, samosudcom Mgr. Jánom Odnogom, v trestnej veci obžalovanej U.. G. N., Q.. XX.X.XXXX T. J., stíhanej pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní dňa 25.2.2022 takto

rozhodol:

Obžalovaná: U.. G. N., Q.. XX.X.XXXX T. J., trvale bytom H.. J. XXXX/XX, J.,

je vinná, že

dňa 4.9.2020 v čase o 15:10 hod. viedla osobné motorové vozidlo zn. Škoda Felícia, ev. č.: J. v obci Beckov po ceste II/507 v smere od obce Kočovce - Rakoluby, kde porušila § 4 ods. 1 písm. c), § 19 ods. 4 a § 137 ods. 2 písm. c) Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov tým, že v križovatke pri dome so súpisným číslom XX sa nevenovala plne vedeniu vozidla a nesledovala situáciu v cestnej premávke, v dôsledku čoho začala vykonávať odbočenie vľavo na miestnu komunikáciu bez toho, aby dala prednosť oproti jazdiacemu motocyklu Suzuki GSX 750F, ev. č.: W., ktoré viedol vodič J. F., jazdiaci po ceste II/507 v smere od obce Krivosúd Bodovka, následkom čoho došlo k zrážke oboch vozidiel, pričom poškodený J. F. utrpel zranenia a to zlomeninu dolného konca stehrovej kosti vpravo s posunom, zlomeninu V. - VIII. rebra vpravo a IV. a IX. rebra vľavo, zakrvácanie do pohrudničnej dutiny obojstranne, otras mozgu ľahkého stupňa, podvrtnutie krčnej chrbtice ľahkého stupňa, pomliaždenie a odreniny ľavého predlaktia, ktoré si vyžiadali liečenie spojené s obmedzením v bežnom spôsobe života v trvaní 76 dní, ktoré obmedzenie spočívalo jednak v hospitalizácii v nemocnici, kedy bol poškodený obmedzený prakticky vo všetkých oblastiach, ako v oblasti kontaktu so spoločenským prostredím, v oblasti komunikácie, v oblasti mobility a oblasti nevyhnutných životných hygienických a stravovacích úkonov, a po prepustení z nemocnice nemohol zaťažovať operovanú končatinu a pri chôdzi používal 2 francúzske barle a pri zaobstaraní a príprave stravy ako i pri celkovej hygiene potreboval čiastočnú pomoc,

t e d a

- inému z nedbanlivosti spôsobila ťažkú ujmu na zdraví, závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti uloženej jej podľa zákona,

č í m s p á c h a l a

prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e :

Podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona s prihladnutím na § 38 ods. 2, 3 Trestného zákona, § 36 písm. j), l), n) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanej určuje skúšobnú dobu na 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku je obžalovaná povinná nahradiť poškodenému J. F., Q.. XX.X.XXXX, trvale bytom U. XXXX/XX, W.Í. škodu vo výške 7.753,20 €,

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku je obžalovaná povinná nahradiť poškodenej Sociálnej poisťovni, IČO: 30807484, so sídlom Ulica 29. Augusta 8 a 10, Bratislava, škodu vo výške 3.172,- eur

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku je obžalovaná povinná nahradiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s., IČO: 35937874 so sídlom v Bratislave, Panónska cesta 2, škodu vo výške 7.780,34 eur.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom podal na tunajšom súde obžalobu sp. zn. Pv 601/20/3304-21 zo dňa 14.6.2021 na obžalovanú U.. G. N., stíhanú pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť na skutkovom základe ako je uvedené vo výroku o vine tohto rozsudku.

Vec pôvodne napadla sudkyňu JUDr. Ivane Mackovej, ktorá dňa 18.6.2021 vydala trestný rozkaz č.k. 3T/19/2021 - 154, ktorým obžalovanú uznala vinnou a ktorej uložila podmiennečný trest odňatia slobody, trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu a povinnosť nahradiť škodu. Proti trestnému rozkazu podala v zákonnej lehote obžalovaná odpor.

Po odchode skôr konajúcej sudkyne na iný okresný súd, bola vec dňa 26.1.2022 pridelená teraz konajúcejmu sudcovi, ktorý vo veci nariadil termín hlavného pojednávania na deň 25.2.2022.

Obžalovaná na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.2.2022 na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom po poučení o možnosti urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1, ods. 4 a o následkoch v rozsahu ods. 5 až 8 Trestného poriadku vyhlásila podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinná zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Následne preto samosudca postupoval podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku a obžalovanej kládol otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Trestného poriadku, na ktoré obžalovaná odpovedala :

c) či rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu,

odpoveď obžalovanej : áno

d) či bol ako obvinený poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, či mu bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a či sa s obhajcom mohol radiť o spôsobe obhajoby,

odpoveď obžalovanej : áno

f) či rozumie právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu

odpoveď obžalovanej : áno

g) či bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestné činy jemu kladené za vinu,

odpoveď obžalovanej : áno

h) či sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý sa kvalifikuje ako trestný čin,

odpoveď obžalovanej : áno

Nakoľko obžalovaná odpovedala na všetky uvedené otázky slovom „áno“ a súd nemal pochybnosti o pravdivosti jej priznania, po zistení stanoviska prokurátora vyhlásenie obžalovanej o vine podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal a zároveň podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku rozhodol, že dokazovanie o skutku v rozsahu priznanej viny nevykoná a vykoná iba dokazovanie súvisiace s výrokom o treste a náhrade škody. Na základe uvedeného, súd potom obžalovanú uznal za vinnú zo spáchania

prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, nakoľko obžalovaná svojím konaním naplnila znaky skutkovej podstaty uvedeného prečinu.

Z toho dôvodu súd na hlavnom pojednávaní dňa 25.2.2022 vykonal dokazovanie iba výsluchom obžalovanej k jej osobným pomerom, ktorý dôkaz súd považoval za potrebný vzhľadom na skutočnosti uvádzané obžalovanou v podanom odpore proti trestnému rozkazu a oboznámením listinných dôkazov v súlade s ustanovením § 269 a to tak ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní.

Podľa § 278 ods. 2 Trestného poriadku súd ďalej pri svojom rozhodovaní prihliadal len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opieral sa o dôkazy na hlavnom pojednávaní vykonané. Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku hodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 36 písm. j) Trestného zákona poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel' viedol pred spáchaním trestného činu riadny život.

Podľa § 36 písm. l) Trestného zákona poľahčujúcou okolnosťou je to, že sa páchatel' priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval.

Podľa § 36 písm. n) Trestného zákona poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel' napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa nepoužije v prípadoch, keď v osobitnej časti zákona je ustanovený iba trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov alebo doživotie.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd môže podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis. (2) Trest zákazu činnosti môže súd uložiť na jeden rok až desať rokov, ak sa páchatel' dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou.

Obžalovaná pri výsluchu na hlavnom pojednávaní uviedla, že býva v rodinnom dome na Zelenej vode, býva tam asi tri roky s manželom a svojimi dvomi deťmi 7-ročnou dcérou, ktorá chodí do prvej triedy a 4-ročný chlapec, ktorý chodí do škôlky. Šoféruje vozidlo už asi 20 rokov a nemala doposiaľ žiadnu takúto kolíznu situáciu. Deti musí voziť 8 km do Beckova do školy a škôlky. Je pre ňu z tohto dôvodu veľmi dôležitý vodičský preukaz lebo by nemala ako vodiť deti do školy a škôlky. Autobus od jej bydliska nechodí, pričom obžalovaná upresnila, že najbližšia zastávka autobusu je až asi 1,5 km od jej bydliska. Po odvezení detí do školy a škôlky chodí zasa do práce na Trenčiansku ulicu, asi 4km od jej bydliska. Majú aj dedka, 80-ročného, ktorý je vdovec, vypomáhajú mu a on im. Pokiaľ by obžalovaná chcela deti voziť autobusom, to by nebolo možné, v Beckove sú tri zastávky autobusu, pričom ranný spoj príde do Beckova o 7mej. Musela by vystúpiť na strednej zastávke, kde chodí 4-ročný syn do škôlky a odtiaľ potom kilometer až kilometer a pol je škola, kde by musela ísť s dcérou. Malého syna nemôže nechať samého vystupovať a ísť do škôlky. Problém je aj v tom, že z Beckova potom ide spoj až za dve hodiny, takže do práce by nestihla. Spoj, ktorý sa ide hneď 7:10 by nestihla, nakoľko musí vyložiť obe deti na rôznych častiach v Obci. Malého syna Obžalovaná uvádzala, že v zásade existuje aj možnosť vodiť deti do Beckova pešo cez hrádzu, čo je asi 5 km, avšak toto by nemuseli zvládať ani deti ani ona, existenčne by to bol problém, tiež by mala problém sa následne dostať do práce. Jej manžel robí solárneho technika, pracuje na montážach po celom Slovensku, niekedy je preč pár dní, niekedy aj celý týždeň v závislosti od veľkosti montáže. V niektoré dni by deti mohol zaviesť, ale vo väčšine vôbec nie ale aj v dni, kedy by mohol, poobede by už pre deti nemal kto ísť.

Z odpisu z registra trestov vyplýva, že obžalovaná nebola doposiaľ odsúdená za spáchanie trestného činu.

Z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov a správnych deliktov ministerstva vnútra a evidenčnej karty vodiča - obžalovanej vyplýva, že obžalovaná bola jedenkrát postihnutá za spáchanie dopravného priestupku v roku 2019. Vodičský preukaz má evidovaný od roku 2000.

Podľa lustrácie v sociálnej poisťovni, obžalovaná je od 1.9.2021 zamestnaná.

V súvislosti s rozhodovaním o treste je vždy potrebné zohľadniť základné pravidlá pre ukladanie trestu uvádzané v § 34 Trestného zákona. Toto ustanovenie v odseku 1 zakotvuje účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Trest je pritom jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti).

Ochrana spoločnosti sa tak uskutočňuje dvoma základnými prvkami, a to prvkom donútenia (represie) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcía medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Ďalšou nevyhnutnou zásadou pri ukladaní trestu je aj zásada proporcionálnosti (úmernosti) trestu, z ktorej vyplýva, že trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu. Úmernosť trestu okrem iného určuje aj pohnútku páchatela, možnosti jeho nápravy ale taktiež následky spôsobené trestným činom. Úsudok o možnosti nápravy páchatela si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatela. Možnosť nápravy páchatela konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatela na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatela má

veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

V intenciách vyššie uvádzaných základných zásad pre ukladanie trestu súd pri prihliadnutí na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť nápravy uložil obžalovanej ako druh trestu trest odňatia slobody a to na samej dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 12 mesiacov s podmieneným odkladom a určením skúšobnej doby na 18 mesiacov.

Pri obligatórnom skúmaní pomeru a miery závažnosti poľahčujúcich a príťažujúcich okolností súd u obžalovanej zistil 3 poľahčujúce okolnosti a to podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, že obžalovaná viedla pred spáchaním trestného činu riadny život, pričom spáchanie jedného dopravného priestupku pred stíhaným skutkom pri 20-ročnej vodičskej praxi súd u obžalovanej vyhodnotil ako tak málo závažné, že je možné zaujať záver, že pred spáchaním trestného činu viedla riadny život a priznať jej túto poľahčujúcu okolnosť, ďalej podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, že sa obžalovaná priznala a svoj čin úprimne oľutovala a ďalej podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, že napomáhala pri objasňovaní trestnej činnosti v konaní pred súdom príslušnému orgánu a to súdu, keďže obžalovaná svojím vyhlásením o vine na hlavnom pojednávaní v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v podstate odbremenila súd od dokazovania jej viny, ktorou skutočnosťou napomáhala súdu pri objasňovaní trestnej činnosti. U obžalovanej súd pritom nezistil žiadnu príťažujúcu okolnosť.

Obžalovanú súd odsúdil a trest jej ukladal za prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona, kde je základná trestná sadzba v rozmedzí 1 až 5 rokov. Vzhľadom k tomu, že v prípade obžalovanej prevažoval pomer poľahčujúcich okolností nad príťažujúcimi 3:0, znižovala sa zákonom ustanovená horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu, z toho dôvodu, konečné rozmedzie trestnej sadzby po úprave predstavovalo trestnú sadzbu 1 rok až 3 roky a 8 mesiacov. Súd pri konečnom rozhodovaní o výške trestu odňatia slobody, prihliadol aj na samotný postoj obžalovanej k spáchanému trestnému činu, teda, že sa k spáchaniu priznala, trestný čin oľutovala a na hlavnom pojednávaní urobila vyhlásenie, že je vinná, čím obžalovaná neodvolateľne prijala všetky právne účinky uznania viny bez vykonania dokazovania ohľadom viny na hlavnom pojednávaní. Okrem toho súd prihliadol na pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností až 3:0 v prospech poľahčujúcich okolností. Súd pri rozhodovaní neopomenul ani predchádzajúci život obžalovanej, ktorá je v podstate bezúhonnou osobou čo do odsúdenia za trestný čin a viedla pred spáchaním trestného činu riadny život. Poškodenému sa ospravedlnila. Na základe uvedeného súd mal za to, že je možné ukladať obžalovanej trest odňatia slobody na samej dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 12 mesiacov, ktorý trest je vzhľadom na to, že sa jedná o nedbanlivostný trestný čin ako aj vzhľadom na postoj obžalovanej k jeho spáchaniu považovať za dostatočný za nápravu obžalovanej ako aj ochranu spoločnosti.

Ukladanie trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu súd vyhodnotil ako síce možné pri vyhlásení viny obžalovanej, avšak vzhľadom k tomu, že sa súd rozhodol pre neuloženie trestu zákazu činnosti obžalovanej (ktorý sa v drvivej väčšine obdobných prípadoch ukladá) tak za primeraný, zákonný, spravodlivý a v súlade so všetkými zásadami trestu považoval trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby.

Zároveň súd skúmal zákonné podmienky na povolenie odkladu výkonu trestu v zmysle § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona, pričom súd dospel k záveru, že vzhľadom na osobu obžalovanej s prihliadnutím na jej doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje a na okolnosti prípadu, na zabezpečenia ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutý a preto postupom podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a zároveň jej určil skúšobnú dobu na 18 mesiacov, ktorú považuje za primeranú.

Súd dodáva, že vzhľadom k tomu, že obžalovaná sa dopustila spáchania trestného činu v súvislosti s vedením motorového vozidla, súd neopomenul ani ustanovenie § 61 Trestného zákona upravujúce trest zákazu činnosti a preto skúmal či u obžalovanej je potrebné ukladať popri podmienenom treste odňatia slobody aj tento trest. V zmysle § 61 ods. 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti môže súd uložiť, ale nemusí a to v prípadoch, v ktorých sa páchatel' dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou, na rozdiel od ustanovení, kde je uloženie trestu zákazu činnosti obligatórne. Ukladanie trestu zákazu činnosti je tak v zmysle § 61 ods. 2 Trestného zákona fakultatívnou možnosťou zo strany súdu. Súd by mal pritom zvažovať, či okrem iného aj vzhľadom na okolnosti spáchania trestného činu, spôsob jeho spáchania a jeho následky, osobu obžalovaného a jeho predchádzajúci život je uloženie

tohto trestu nevyhnutné s ohľadom na zásadu tak individuálnej ako aj generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. V tomto prípade súd dospel k záveru, že okrem argumentácie uvedenej v predchádzajúcom odseku, na ktorú súd odkazuje, aj pri rozhodovaní o treste zákazu činnosti, uloženie podmieneného trestu odňatia slobody bez trestu zákazu činnosti dostatočne napĺňa účel trestu z pohľadu ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona. Zároveň takéto rozhodnutie je i v súlade s ustanovením § 34 ods. 3 Trestného zákona (zásadou personality trestu), kedy trest má postihovať páchatela tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby. Súd v tomto smere zohľadnil skutočnosť, že obžalovaná má dve maloleté deti vo veku 7 rokov a 4 roky, pričom motorové vozidlo nevyhnutne potrebuje k zabezpečeniu základných potrieb a chodu nielen domácnosti a výkonu svojej práce ale aj starostlivosti o svoje maloleté deti, ktoré musí vozit' do školy a škôlky do obce Beckov niekoľko kilometrov, následne musí ísť do Nového Mesta nad Váhom do zamestnania a opäť pre deti. Jej manžel väčšinu času trávi prácou mimo miesta bydliska, pričom pracuje po celom Slovensku, preto starostlivosť o maloleté deti nemôže zabezpečiť. Je potrebné uviesť aj to, že obžalovaná býva na Zelenej vode vo vzdialenosti k najbližšej autobusovej zastávke 1,5 kilometra, pričom podľa názoru súdu (aj keby súd pripustil, že je v poriadku chodiť každé ráno s malými deťmi 1,5km iba k zastávke autobusu s čím sa ale nemožno stotožniť), ani tak by obžalovaná nebola schopná zaviesť deti autobusom do školy a škôlky a zároveň stihnúť prísť do zamestnania ako to uvádzala pri svojom výsluchu (autobusový spoj, ktorý by stihla íde až o 2 hodiny). Súd absolútne vylúčil možnosť chodenia obžalovanej pešo so 4-ročným dieťaťom každý deň 5 km do škôlky cez hrádzu a ešte ďalej so 7-ročným dieťaťom do školy. Uvedený stav by mohol hraničiť s ohrozením maloletých detí pri každodennej pravidelnosti. Podľa názoru súdu obžalovaná je nevyhnutne odkázaná na používanie motorového vozidla v súvislosti so zabezpečením starostlivosti o svoje maloleté deti ale aj o veľkú časť domácnosti (keďže manžel nebýva stále doma). Uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlo by bol v tomto konkrétnom prípade v rozpore so zásadou personality trestu uvedenou v § 34 ods. 3 Trestného zákona, nakoľko by nielen výrazným ale aj neprimeraným spôsobom zasiahol rodinu obžalovanej.

Okrem toho súd zvyrazňuje, že potreba nápravy obžalovanej práve v súvislosti s vedením motorového vozidla sa nejaví ako nevyhnutne potrebná, keďže obžalovaná sa ani od spáchania skutku do dňa vyhlásenia rozsudku, teda už takmer rok a pol nedopustila spáchania žiadneho priestupku na úseku dopravy (ani iného) a vedie teda v podstate rovnaký bezúhonný život ako tomu bolo aj pred dopravnou nehodou, pričom uvádzala, že auto používa takmer každý deň. Obžalovaná počas takmer 22-ročného používania motorového vozidla sa dopustila v súvislosti s vedením vozidla iba jedného menej závažného priestupku. Obžalovaná sa správala zodpovedne aj po spáchaní skutku, kedy sa snažila poškodenému hneď pomáhať.

Z uvedených dôvodov súd obžalovanej trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá neukladal.

S prihliadnutím na uvedené, súd mal za to, že uložený podmienený trest odňatia slobody u obžalovanej bude napĺňať nielen znaky zákonnosti, ale aj spravodlivosti a individualizácie trestu a zároveň bude plniť funkciu individuálnej ako aj generálnej prevencie a preto súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanú zaviazal nahradiť poškodenému J.S. F., Q.. XX.X.XXXX, trvale bytom U. XXXX/XX, W. škodu vo výške 7.753,20 €, poškodenej Sociálnej poisťovni, IČO: 30807484, so sídlom Ulica 29. Augusta 8 a 10, Bratislava, škodu vo výške 3.172 € a poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s., IČO: 35937874 so sídlom v Bratislave, Panónska cesta 2, škodu vo výške 7.780,34 € tak ako je uvedené vo výroku rozsudku, ktoré nároky škody boli riadne a včas v prípravnom konaní uplatnené a na hlavnom pojednávaní po prečítaní obžaloby v súlade s § 256 ods. 2 Trestného poriadku prečítané, pričom súd v podstate bližšie škodu nedokazoval z dôvodu jej uznania čo do základu a výšky zo strany obžalovanej (viď ust. § 261 ods. 2 Trestného poriadku) a o škode nevznikli v konaní žiadne dôvodné pochybnosti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom na Krajský súd v Trenčíne. Právo podať odvolanie neprináleží tomu, kto sa tohto práva už výslovne vzdal. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

Odvolanie môže podať prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku a to v neprospech i v prospech obžalovaného.

Odvolanie môže podať obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Odvolanie môžu podať v prospech obžalovaného okrem obžalovaného a prokurátora i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa týka obžalovaného). Prokurátor môže tak urobiť i proti vôli obžalovaného.

Odvolanie môžu podať zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to v jeho prospech. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môže i proti vôli obžalovaného za neho v jeho prospech odvolanie podať aj jeho zákonný zástupca alebo jeho obhajca.

Odvolanie môže podať štátny orgán starostlivosti o deti a mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa týka mladistvého obžalovaného, a to len v jeho prospech, a to aj proti jeho vôli.

Odvolanie môže podať poškodený, ktorý si uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, a to v neprospech obžalovaného. Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu.

Odvolanie môže podať zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci.

Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.